

HOOFDSTUK 1

Nora weet het antwoord niet.

Het liefst zou ze in de massieve kast kruipen en wachten tot de andere mensen in haar plaats beslissen. Ze voelt haar maag knorren en probeert dat te negeren door een haarlok om haar vinger te winden. Een sigaret zou de honger vast en zeker stillen, maar haar vader heeft nog altijd niet ontdekt dat ze rookt en dat houdt ze liever zo.

‘Nora?’ herhaalt papa zachtjes. ‘Welke kamer wil jij? Deze of die in het achterhuis?’

Nora wil gewoon op kot. Ja, deze kamer, op de eerste verdieping van een oud herenhuis, is heel mooi. Ze is iets kleiner dan de andere vrije kamer en heeft ook een minder mooi uitzicht over Antwerpen, maar er ligt geen lelijk linoleum op de vloer en hier is het plafond een stuk hoger.

‘Geen idee,’ zucht ze.

Nora gluurt naar het blonde meisje dat samen met haar ouders de kamer bekijkt. Die heeft vast ook al haar zinnen gezet op deze kamer. Ze heeft echt geen zin om te strijden om vier muren en een lavabo.

‘Wil jij deze kamer?’ vraagt ze aan het meisje.

Het meisje knikt. ‘Ja.’ Haar stem galmt in de lege kamer. Dan rolt ze met haar ogen. ‘Als ik mijn mama tenminste kan overtuigen om mij op kot te laten gaan.’

‘Tinne, alstublieft, nu niet...’ mompelt Tinnes moeder, een struise vrouw met korte krullen die lak hebben aan de zwaartekracht.

‘Oké,’ zegt Nora. Ze probeert te glimlachen, maar voelt dat ze haar schouders laat hangen.

Papa vangt haar blik. Zijn ogen zeggen: ‘Kom toch op voor wat jíj wilt!’

Nora kijkt weg en draait een andere lok rond haar vinger. Tinne wil deze kamer, dus zijzelf zal wel vrede nemen met de lelijke kamer in het achterhuis. Haar maag gromt nog harder, alsof die vooral wil dat Nora zich zo snel mogelijk bij de feiten neerlegt.

Tinnes papa, een gezet mannetje met een indrukwekkende snor, wijst naar het plafond. ‘Die hoge plafonds van vroeger zijn echt wel chic, hé!’

Zijn vrouw snuift en wijst naar de vloer. ‘Maar er ligt parket. Dat is lastig om te kuisen.’

Haar man schudt het hoofd. ‘Een studente moet toch niet bezig zijn met kuisen?’

‘Tinne kennende zal ze regelmatig mogen kuisen als ze weer eens te veel gedronken heeft.’

Tinne rolt met haar ogen en zucht. ‘Mama, als ik ziek ben, zal ik wel overgeven in de lavabo.’

Nora en haar vader wisselen een blik uit. Ze ziet dat hij het lastig heeft om zich serieus te houden.

Het gezicht van Tinnes moeder vertrekt van walging. ‘Bah, Tinne, zegt dat toch niet!’

‘Ja, mama, wat moet ik dan doen?’ lacht Tinne. ‘Ik mag niet kotsen op het parket en niet kotsen in de lavabo. Moet ik soms door het raam gaan hangen om te braken?’

Nora kan het niet helpen: ze schiet in de lach. ‘Sorry!’ piept ze.

Tinne kruist haar armen en tikt met haar schoenpunt op het parket. Ze kijkt Nora aan met een halve glimlach. ‘Weet je wat? Ik zal die andere kamer wel nemen, dan kan ik het linoleum helemaal onderkotsen.’ Ze trekt een wenkbrauw op in de richting van haar moeder. ‘Nu tevreden?’

Tinnes moeder slaat een hand voor haar mond. ‘Tinne, stop het!’

Haar vader laat een smakelijke lach rollen, de echo’s in de kamer lachen mee. ‘Tinneke toch, altijd zo fel,’ hikt hij. Hij wrijft tranen van het lachen uit zijn ogen en kijkt naar Nora. ‘Voilà, dat is dan beslist: deze prachtige kamer met hoog plafond en authentiek parket is voor jou,’ zegt hij terwijl hij gebaart als een vastgoedmakelaar die een duur pand probeert te verpatsen. ‘Goed onderhandeld,’ besluit hij met een knipoog.

‘Euh, maar ik...’ begint Nora.

Ze zwijgt wanneer ze de handen van papa op haar schouders voelt rusten.

‘Bedankt, meneer,’ zegt hij.

‘Maar als je moet overgeven, doe het dan alsjeblief in je eigen kamer en niet in de mijne,’ grijnst Tinne.

‘De badkamer is gelukkig niet ver,’ giechelt Nora.

‘En Nora drinkt geen alcohol,’ zegt haar papa.

Nora bloost. Ooit moet ze papa toch eens uitleggen dat ze af en toe van een glaasje durft te nippen.

Tinne en haar ouders verlaten de kamer, Nora hoort hun voetstappen in de lange gang naar het achterhuis.

‘Tevreden?’ vraagt Nora’s papa.

Ze knikt. ‘Ja.’

Papa tikt met zijn kneukels tegen een muur. ‘Dat klinkt als een holle wand,’ zegt hij. ‘Hopelijk heb je niet te veel last van je buurman.’

Nora giechelt. ‘Misschien krijgt hij wel last van mij?’

‘Hoe zou iemand last kunnen krijgen van een meisje dat zo flink studeert?’

Nora lacht. ‘Je denkt toch niet dat ik alléén maar ga zitten studeren?’

Papa kijkt gespeeld verbaasd. ‘Wat zou je hier dan nog doen misschien?’

Nora stelt zich zoveel voor bij het kotleven. Luide muziek opzetten! Ongehinderd roken terwijl ze zit te lezen! Feestjes geven! Een knappe jongen in haar bed krijgen! Ze haalt haar schouders op en trekt een gezicht waaruit – hoopt ze – onwetendheid spreekt. ‘Als er vriendinnen langskomen, zal het misschien wat luid zijn...’

Papa lacht. ‘Zeker als die Tinne erbij is.’

‘Papa!’

Hij schudt het hoofd en grijnst. ‘Sorry.’

Nora stapt naar het raam en kijkt naar de platte daken

en grauwe muren aan de achterkant van het gebouw. Is ze wel zeker dat ze de komende jaren met dit uitzicht kan leven?

‘Wanneer ga je je kamer inrichten?’

Ze zucht. ‘In september ergens?’ Het is nu nog maar begin juli, de langste vakantie van haar leven is nog maar net begonnen.

‘Wanneer beginnen de lessen?’

‘Eind september, begin oktober, of zo...’ Nog twee maanden wachten. Nog twee maanden thuis zitten en dan pas is ze officieel studente.

‘Zullen we straks al wat spullen zoeken voor je kamer?’

‘Nu al?’

Papa zucht. ‘Nora, je moet dat niet uitstellen. Nu is het nog rustig in de winkel.’

‘Oké...’

‘Ben je helemaal zeker dat je deze kamer wilt?’

Nora kijkt naar het plafond met de rozet. Naar de oude schoorsteen, waarrond lang geleden tijdens kille winteravonden een heel gezin verzameld zat. Naar het parket, dat zelfs in zijn afgesleten staat nog altijd zoveel mooier is dan gespikkeld linoleum.

Ze knikt. ‘Zeker.’

Dit is het vijfde kot dat ze vandaag hebben bezocht. Bij de voorgaande huizen kwam ze telkens terecht in kleine, donkere kamertjes waar ze het geen dag zou uithouden. Hier, in het oude herenhuis in de Rodestraat, voelt ze zich haast op haar gemak.

Haar maag gromt, almaar luider protesterend omdat ze vanochtend amper één boterhammetje met hagelslag heeft gegeten.

* * *

‘Goeie keuze,’ glimlacht de kotbaas als hij hoort welke kamer Nora’s favoriet is. ‘Willen jullie het contract nu al tekenen?’

Papa knikt. ‘Graag.’

Op de eettafel in de ruime woonkamer ligt een stapeltje contracten klaar. Nora’s papa leest het contract aandachtig – voor de show, weet Nora, want Nederlands lezen is niet zijn grootste talent.

Hij kijkt naar zijn dochter en dan naar de kotbaas. ‘Moet zij ook tekenen?’

De man lacht. ‘Uw dochter is de eerste die moet tekenen, want zij komt hier wonen. Maar u mag ook tekenen.’

Papa knikt en schuift het contract naar Nora. Ze leest het document diagonaal, vult haar naam en andere gegevens in, en zet haar handtekening eronder. Ze grijnst breed wanneer ze het contract aan haar papa geeft. Haar hart bonst zowaar: nu is het officieel, ze gaat volgend jaar op kot. Zou papa even zenuwachtig zijn?

De kotbaas zet zijn leesbril op en controleert het ondertekende contract. Over zijn bril kijkt hij naar Nora en dan naar haar papa. ‘Russische afkomst?’

Nora ziet papa verstarren. Hij haat het als mensen den-

ken dat hij een Rus is. ‘Dushku is een Albanese naam,’ zegt hij.

De man trekt grote ogen. ‘Albanees?’

Papa zucht. ‘Is dat een probleem?’

De man slikt en lijkt nog iets te willen zeggen, maar dan zwaait de deur open die naar het achterhuis leidt.

‘Ik teken dat contract!’ kondigt Tinne aan.

In haar kielzog loopt haar moeder te protesteren. ‘We zouden eerst nog naar twee andere koten kijken...’

‘Moeke, laat haar,’ sust Tinnes vader. ‘Ze heeft haar beslissing genomen.’

‘Ze is nog maar achttien,’ zucht haar moeder. ‘Waarom blijf jij haar altijd zo verdedigen?’

‘Omdat ze weet wat ze wil.’

‘Ik vind dit geen geschikt kot voor Tinne.’

Tinne draait zich om en kijkt haar moeder aan. ‘Helaas pindakaas vindt Tinne dit wel een heel geschikt kot voor Tinne.’ Ze stapt op de kotbaas af en vraagt: ‘Waar moet ik tekenen?’

‘Euhm, mag je wel...’ stamelt de man, oogcontact zoekend met Tinnes ouders.

Tinne neemt een contract van het stapeltje, bladert naar de laatste pagina en vult haar gegevens in. ‘Voilà,’ zegt ze. ‘Getekend.’

‘Tinne, je moet dat eerst goed lezen,’ bromt haar vader.

Nora doet haar uiterste best om niet naar haar vader te kijken, want anders zouden ze allebei in de lach schieten.

‘Ik gebruik altijd het standaardcontract voor koten,’ moppert de kotbaas.

‘Dat weten wij niet, hé, meneer,’ zegt Tinnes vader. Hij neemt alle tijd om de huurovereenkomst door te lezen en kijkt dan naar zijn dochter. ‘Zeker?’

Tinne kruist haar armen en tuit haar lippen. ‘Ik heb nu toch al mijn handtekening gezet.’

Haar vader zucht. ‘Allee, vooruit dan.’

‘Paul!’ fluistert haar moeder. ‘Dit is niet wat we hadden afgesproken.’

Met zwier plaatst Paul zijn handtekening en overhandigt het contract aan de kotbaas. ‘Alstublieft.’ Hij wendt zich tot zijn echtgenote. ‘Het is Tinne die hier komt wonen, hé, moeke. Niet wij.’

‘Ik wil me niet bemoeien,’ zegt de kotbaas, ‘maar als uw dochter hier effectief op kot komt, moeten we ook nog de plaatsbeschrijving...’

‘Vanaf wanneer mogen we onze kamer komen inrichten?’ onderbreekt Tinne hem.

‘Wanneer jullie willen, maar jullie mogen hier wel pas blijven slapen vanaf september.’

‘Oké,’ zegt Tinne. ‘Ik kijk er al naar uit.’ Ze kijkt Nora aan. ‘Wat ga jij studeren?’

Nora voelt dat ze rood wordt. ‘Euhm...’

‘Dat weet ze nog niet,’ zegt papa.

Ze kijkt hem een beetje boos aan en hij glimlacht plagerig.

‘Ik twijfel nog,’ zegt Nora. ‘En jij?’

‘Pedagogie,’ zegt Tinne zonder aarzeling.

Nora glimlacht. ‘Daar dacht ik ook aan.’